

REIXES ENLLÀ

NUM. 10

MAIG - JUNY 1998

Dip.Legal B-12460-1995, edita Sepap

BUTLLETI DEL SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PENITENCIÀRIA, Psg. Fabrà i Puig, 260, 2n-2º. Barcelona. Telf. 349.98.15

EDITORIAL

“VIOLENCIA JUVENIL A LES ESCOLES”

La tragèdia a l'escola de Jonesboro (Arkansas, EUA), on dos escolars d'11 i 13 anys han matat a trets a quatre companys i una professora, ha commocionat la societat nord-americana i la resta de societats occidentals.

Segons un estudi del Departament d'Educació, fet públic el mes d'abril per la Casa Blanca, el 1997 en una de cada 10 escoles públiques dels EUA hi va haver fets violents.

Segons aquest treball federal, elaborat a 1.200 escoles dels 50 estats nord-americans, l'any passat es va registrar unes 11.000 agressions amb armes, 7.000 robatoris, i 4.000 violacions o agressions sexuals.

Segons un informe de la UGT sobre el treball infantil, prop de 800.000 nens fan tasques laborals pròpies d'adults al nostre país.

Convé recordar que la influència de la televisió en les conductes infantils és un assumpte sobre el qual des de fa dècades es publiquen centenars d'assajos i investigacions.

Aquest panorama es completa amb l'existència de xarxes de prostitució juvenil i amb l'increment d'una nova violència juvenil urbana. Alguns intenten tallar pel dret construint presons per als menors, rebaixant la majoria d'edat penal o castigant els pares pels delictes comesos pels seus fills.

El Regne Unit que té una de les taxes més altes de criminalitat juvenil de la Unió Europea, acaba d'inaugurar la primera presó per a delinqüents menors de 14 anys, malgrat el rotund fracàs dels anomenats “camps de treball per a joves”. Aquests, inaugurats l'any 1.966, pretenien reeducar els delinqüents menors a partir d'una disciplina para-militar. L'últim d'aquests camps es va tancar el gener passat.

El crim d'Arkansas i d'altres, així com un cert increment de conductes violentes a les escoles públiques ens obliguen a reflexionar seriosament sobre el creixent debilitament de la convivència.

Cal constatar que els països més afectats pel problema de la violència no han trobat fórmules eficaces que vagin més enllà de les mesures d'enduriment i de severitat.

Cal reconèixer que hi ha un analfabetisme moral creixent i precoç que incapacita per a la vida social i per a la distinció entre el bé i el mal.

Tot el que enforteixi la família i l'escola preveu la delinqüència més que les mesures dràstiques -potser necessàries- amb què els governs responen a la indignació ciutadana. I és que és difícil que al carrer imperi la llei i l'ordre si a casa no s'aprèn a respectar, experimentar i interioritzar aquells valors prfundaments humans que són la base d'una bona socialització.

Andreu Oliveras.

EXPERIÈNCIES

RANQUINES: UNA CASA D'ACOLLIDA

Des de la finestra de la nostra habitació, allà lluny, es pot veure el principi, o el final, d'una gran ciutat com és Barcelona. Gran en tot: en edificis, gent, negocis, riquesa, cultura, espectacles, moda i marginació. Una marginació tan o més gran que la ciutat: indigents, analfabetisme, delinqüència, abusos, immigració, intolerància, racisme... bé i moltes altres. En aquesta ciutat, tan bonica a la vista del turista, hi viu gent que empesa per aquest cúmul d'incomprensió acaba formant part de la població carcerària de la ciutat. Una població que, quan la societat cregui oportú, serà retornada al carrer encara amb menys possibilitats de refer la seva vida de les que tenia abans d'entrar a la presó ja que ara és un **expresidiari**. Es precisament amb aquesta gent amb la que el Paco, el Jaume i jo vam decidir, farà cosa de set mesos, compartir les nostres vides.

Tot va començar per una iniciativa de la Congregació de la Missió -Pares Paüls-. La proposta: crear una casa d'acollida.

Quan se'ns va oferir dur la casa, i després de pensar banstant, vam dir que si, un si a canviar les nostres vides, un si a oferir tot el nostre temps, un si per ajudar en el que sigui necessari per a restablir, encara que sigui tan sols per un dia la tranquil.litat d'algú que no coneix aquesta paraula.

La veritat és que, després d'aquests primers mesos, ara miro enrera i com si fos ahir recordo el moment en que vam rebre el primer noi que va venir a casa. Tot era nou per a nosaltres (tots tres tenim una forta experiència de servei, però tot canvia quan el servei es transforma en la teva vida) estarà a gust?, què passa si té algun problema?, i si no li agrada la casa?, com apropar-nos a ell? ... bé els interrogants eren inacabables, però vam començar a viure, a gaudir, a patir les penes alegries i necessitats. Vam començar a conèixer un món totalment nou per a nosaltres.

Ara la família ha crescut i es pot dir que nosaltres també... No tot ha estat fàcil però ha començat a ser rebuda càlida, el consol davant dels problemes, aquells en qui es pot descarregar la indignació, aquells en qui es pot compartir la il.lusió, o si més no oferim un llit on dormir i un plat calent i una cara amiga que no rep a ningú amb hostilitat.

Ara que escric aquestes lletres penso en aquells que ja han marxat, alguns bé i altres no tan bé, però que faran? On estaran? hauran tornat a caure o seguiran el camí nou que van empendre a casa? També penso en els que estan a casa, com ajudar-los, com consolar-los... La veritat és que quan acaba el dia pots acabar molt cansat, però ara no em ve al cap altra manera d'utilitzar la meva vida.

No sé si tot el que he explicat us pot donar una idea, encara que sigui petita, del que aquí estem vivint. El que si se és que la Fe que fins aquí ens ha dut ens fa continuar endavant encara que no sigui fàcil. M'agradaria fer-vos arribar per aquestes lletres una mica d'il.lusió que a nosaltres ens fa continuar endavant. La il.lusió de poder ser, si més no, una pinzellada d'amor dintre d'un món al que li cal una bona mà de pintura.

Xavi, Llar RANQUINES
carretera Vallonsana, 24
Montcada i Reixach

INFORMACIONS

ACTIVITATS D'ESTIU A LES PRESONS:

Estem preparant conjuntament amb els professionals dels Centres Penitenciaris, tallers i altres activitats pels mesos de juliol i agost.

Si creus poder fer un servei compartint uns dies de les teves vacances d'estiu amb els presos...

Truca'ns, t'informarem i en parlarem!!!

TROBADA FESTIVA DE FINAL DE CURS:

- Hi sou tots convidats per a donar gràcies d'aquest curs.
- Serà el dia 20 de juny - dissabte:
- Lloc: Religioses del Sagrat Cor
c/ Ramon Miquel i Planes, 26 (Sarrià)
Autobusos 64 i 22
Tren de Sarrià (Reina Elisenda)
- Horari: de 10'00 h. a 14'00 h.
- Programa:
  - Benvinguda.
  - Presentació dels nous voluntaris
  - Presentació dels altres voluntaris per centres i dels grups de pastoral penitenciària de les parròquies.
  - Un petit balanç d'aquest curs.
  - Eucaristia
  - Un "pica-pica"
- Caldria confirmar la vostra assistència per telèfon abans del dia 15 de juny segons l'horari de la nostra secretaria.

Recordem que per a qualsevol informació o qüestió, el Secretariat està obert el dilluns, dimecres i divendres de 16 a 19 hores. El nostre telèfon és el 349.98.15

Curset de Formació Jurídica:

El dimarts dia 9 de juny hi haurà l'última sessió d'aquest curs, amb el tema "Mesures alternatives a la presó".

La sessió començarà a les 19'30, als locals del Sepap.

CONSELLS D'UNS PRESOS VETERANS:

PEMSEM-HI

Reproduim els comentaris d'uns presos apareguts en un estudi titulat: "voluntarios en la cárcel", realitzat pel col·lectiu "Horizontes Abiertos" i publicat pel Ministerio de Asuntos Sociales.

Uns comentaris i uns consells que fan pensar i poden ajudar-nos en les nostres actituds com a voluntaris.

- "Que nos respeten. El que estén autorizados a entrar, no significa que tienen derecho a meterse en nuestras vidas".
- "La cárcel es nuestra casa. Más mísera que una chabola. Pero es nuestra casa y nadie puede meterse en ella para hacer lo que quiera sin contar con nosotros."
- "Sean personas normales, con los que se pueda hablar como amigos."
- "Que se nota cuando nos quieren. Y eso "mola""
- "No queremos "salvadores" puros y perfectos que nos dan la mana a los presos, y ... acallan sus conciencias"
- "Que no me den consejos. Qué saben ellos de mi vida !"
- "Que nos miren a los ojos. Si no nos miran así es porque nos desprecian o nos temen. Y así no podemos hablar."
- "Nos gusta que vengan algunos mayores. Como si fueran nuestros abuelos. A ellos les conocimos tan poco..."
- "Que no nos preguntes por qué estamos aquí. Estamos hartos de interrogatorios, tests, preguntas morbosas, etc..."
- "Que si les contamos por qué estamos aquí, nos escuchen sin prisas y sin juzarnos."
- "Que nos cuenten algo ellos también de sus vidas. Como amigos."
- "Que no nos traten como gente perdida a la que hay que "salvar". Nos "jode" el paternalismo".
- "Que nos hagan sentirnos útiles. Ellos también necesitan de nuestra ayuda."
- "Que nos hablen de cosas "de fuera". Estamos hartos de hablar entre nosotros de temas "talegueros"."
- "Que no se queden siempre con los más "apañaos". Los que somos "indigentes" también tenemos derechos. Y los que somos más bordes, más desconfiados, más mentirosos, más enfermos, o más lo que sea también."
- "Que esto no es el zoo. Si no están dispuestos a venir asiduamente, y no esporádicamente porque "tienen algo más urgente que hacer "QUE NO VENGAN".